

18 אוקטובר 1962

מועדים לשמחה

"למען ידעו דורוחיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים". פסוק מופלא זה עמד להם, לאבותינו, משך כל הדורות, מני גלותו מארצו, דרך נדודו בצוק העיתים בין ארצות ועמים ועד לדורנו זה, דור ההתחדשות הלאומית בארצנו.

ואנו, אף-על-פי שבונים אנו בתים של קבע על יסודות יצוקים בעמקי אדמה והכל נושא אנפי של קבוע ועומד, הרינו מוסיפים לשוות לנגד עינינו את סמליותה של הסוכה, סמל הארעי שבכל מעשה של קבע, המזכירנו השכם והערב, כי אין הקבוע קיים אלא אם כן מחדש הוא חדשים לבקרים, לא לשבת על זרי דפנה, אלא להענות לחביעות חדשות הנובעות ממצוקות גלויות שטרם גלו מגלותם ומההכרח להכשיר ולהאדיר את כושר קליטתה של הארץ לקלוט את כל אלה העשויים לנהור אליה.

וקבוצנו, כשם שחקלאינו חוגגים את חג האסיף, מרוצים ושמחים ביבולים כי רבים היו ומשנסים מוחניים לקראת השנה החדשה, לקראת הצלחה נוספת. כך מרגישים אנו כעין משק של רוח חדשה, רוח של כוונות לקליטה נוספת, להגברת-ממדיה, להצלחות נוספות גם בשטח זה.

ברוח זו שמחים אנו בחג האסיף, חג הסוכות חג החקווה והצפייה לגשם נדבות, אשר ירווה אדמתנו וירנין כל לבב.

מ.ב.

חג
הסוכות
חג
הקציר
העונות
*
אתרוג
תמר
הדל
עליזה
*

הצבעה אישית הועברה על אריה אדל-
שטיין והוא נתקבל כחבר קיבוץ.

ב-5 בנובמבר ש.ז. יבואו אלינו -
שוב 24 מדריכים מתנועתנו באמריקה
הלטינית המשתלמים במכון למדריכי-
חוץ-לארץ בירושלים ועוברים את ה-
כשרתם ביחיעם - למשך לילה ויום -
אחד. בבוא העת נפרסם מעל הלוח את
דבר בואם וחברים יתבקשו לארחם ב-
בתיים למשך לילה אחד.

המזכירות דנה בבעית נהגות הערב -
של המוסד וסכמה לפנות אל החברים-
בעלי הרשיונות להענות לבקשת רכז
עניני המוסד - דוגי - ולבצע מדי
פעם נסיעה למוסד בערב.

בליל שבת התקיימה מסיבת "עתון ב-
על-פה", בה השתתפו גם ילדי המוסד.
המסיבה נפתחה בפרקי בגינה, משה
ב.ד. מסר על מהלך הבניה של המוע-
דון והסכויים להשלמתו בקרוב, שרה
הלמן מסרה רשמים מביקורה בברי"מ
וישראל ומוטינו סימו את הערב בק-
ריאת פיליטובים מפרי עטם.

בראש-השנה פרצה דליקה בשטח הבצה,
כתוצאה מהדלקת עשבים לשם הכשרת -
השדה לחריש, אך משזוכחו החברים -
לדעת שהאש הולכת ומתפשטת אל עבר
החורשה, נחלצו הם אל מלאכת הכבוי
והודות להתמצאותו המהירה של מזדי
במצב השכיל הוא להתקין במהירות -
הבזק קו של ממטרות אשר עכבו בעד
התפשטותה של האש ונתנה בזה האפש-
רות לייתר הכבאים לחרוש מסביב ל-
שטח האש ולאטרה, מזדי, כה לחי!!!

בימים 6-7 לח.ז. טילו 80 מחברי -
הקיבוץ בעובדת, סדום, מצדה ועין-
גדי, בהדרכתו של אורי מפ"ת, פרט
לכמה תקלות טכניות עבר הטיוול -
כולו ברוח מרוממת ושביעות רצון,
רושם עז השאירו על החברים הקטעים
מספרו של יוסף פלביוס אודות עמי-
דת הגבורה של גבורי מצדה בהאשותו
של אלעזר בגד קלגסי רומא, שקראם-
בהדגשה מתאימה אורי המדריך.

הדסה אשל יצאה לגבעת-חביבה, לס-
מינר החצי-שנתי לפעילי התנועה ו-
המפלגה ובכך החלה להכליל במנין ה-
פעילים.

שיתת הקבוץ דנה בפנית המחלקה לק-
ליטת עולים - משפחות עם ילדים מ-
ארגנטינה והחליטה להענות עקרונית
בחירוב. החלטה זו לוותה בהערה, המת-
יחסת למספר המשפחות, טיבן, ומספר
הילדים וגילם, באיזו מידה נוכל ל-
הרכיב מהם קבוצה נפרדת וכמה מהם
יוכלו להקלט בכיתות הקיימות. כל
אלה יקבעו תוך משו"מ בהמשך הזמן.
עליה זאת צפויה בחודשים דצמבר -
אפריל, ולמקרה של בוא כמה משפחות
לפני השמן הנקוב לעיל הוחלט להו-
סיף שרותים לשניים מבתי הנוער, בכל
בית יבנו 4 יחידות של שרותים ואלו
ארונות העבודה שעל מקומם יבנו ש-
רותים אלה יועתקו אל מול החדר ה-
אמצעי של הבית בצורה שלא יפריעו -
לתנוות האוויר אליו.

כן נסביר למוסדות הקליטה של הקב"א
שאינן ביכולתנו לקלוט בעת ובעונה -
אחת ארגנטינאים וגם נוער, וזאת מ-
שתי סיבות: א. שניים מבתי הנוער -
יהיו גם להבא תפוסים על ידי המוסד
כל עוד לא יהיו לנו מקומות שכוון -
אחרים עבורם, כי הצריפים הקיימים,
יכולים בקושי לתת פתרון לשתי הק-
בוצות אותן נאלץ להעביר ל"שווייץ",
כאשר העולים הראשונים יופיעו.
ב. אין ביכולתנו כיום להרכיב שני
צוותים של מורים ומדריכים, כיום -
אנו מחכים להחלטה הסופית של המחל-
קה ולהוראתה להתחיל בבניה למטרה
זו.

שר המסחר והתעשייה פ. ספיר בקר ב-
בית החרושת בלווי חברים מ"תכן" ב-
מסגרת סיור בכמה ממפעלי התעשייה של
הקיבוצים, הערכה על בקור זה מפרי-
עטו של משה ב.ד. מתפרסמת בגליון
זה.

המינויים סוף סוף החלו לזוז מקפ-
אונם ונבחרו המוסדות והועדות:

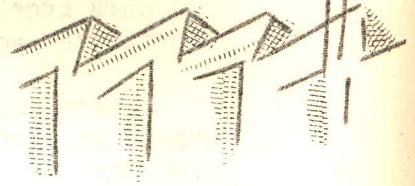
א. כמזכיר קיבוץ נבחר מוטינו, היות
ורק תוך השבועות הקרובים יתברר
האם מצב בריאותו של מוטינו מרשה
לו לכהן בתפקיד זה, ימשיך המז-
כיר הנוכחי בתפקידו עד אז.

ב. כמרכז ו. התרבות נבחר מחדש יצ-
חק שרון, יחד עם זאת הוחלט, -
שאבשלוס יצא ביום ראשון הקרוב
לקורס רכזי ועדות התרבות של ה-
שנה בגבעת-חביבה. כחברים בוועדה
זו נבחרו: חנן, מוטינו, חיים זכ-
אי, יצחק, אדיט, עומר ואבשלוס.

ג. למרכזת ועדת החינוך נבחרה ציפי
לוינגר, כחברים בוועדה זו נבחרו:
רבקה ג. מרתה, אבקה, דושי, ציפי
ש. זאב כהן ואביבה גרסלר, כן -
תביא ועדת המינויים הצעה על ח-
בר נוסף לשם חיזוק ועדה זו.

מן התכנית בוצעו בינתיים, תוספת של מערגלות ומיקורים להכנת תערוכות וכל השינויים בקלנדר בהתאם, ועוד בשארית פתוחה הבעיה של רכישת הקלנדר עצמו.

ההשקעה בקלנדר חדש קבלה משמעות נוספת לרגל תכנית חדשה של קבוצת בעלי הון מאנגליה, עם וולפסון הידוע, להקים מפעל מסוג זה בארץ.

על כן יש ליחס חשיבות מיוחדת לבקור הזה, הו יכול היה להשתכנע שלא קיים בארץ נושא רחב ובעל יכולת ובסיון בשטח זה כמו בקבוצנו ומפעלנו.

היה מקום להתרשמות טובה, ולשמיעת תכניותינו לעתיד לבוא. העלינו בפניו אי אלו תביעות כלליות ובענינו ברוח טובה.

אין כל ספק שאוזניו קשובות לשמיעת בקשותינו ותביעתנו.

מ.

לונדון, ערב יום הכפורים

חברים שלום,

אני מאשר את המכתב היחידי שקבלתי מהבית, את מכתבך משה, וכן את הפתק בצירוף הקטע מ"הארץ". אני מקווה שנכנס למסלול יותר וכמה מכם יכתבו ואנחנו נשתדל להשיב.

ובכן, כפי שכבר כתבנו לכם במכתבנו הקודם, אנחנו פחות או יותר מסודרים כאן והחיים מתחילים זורמים לאטם באפיק רגיל. עמי מתחיל להסתגל לגן ואפשר לאמר שהוא הולך לשם ברצון - פשוט בלי-ברירה. הגן עצמו דומני אינו מן הטובים ביותר, כנראה יתרונו היחיד הוא שיש בו גנבת ישראלית וגם שאין הוא רחוק מאוד מהבית (מרחק של 12 דקות ברגל). הגנבת עצמה חסרה כל בסיון והגנבת השניה היא אנגליה ואתה אין לעמי עדיין "מגע" אם כי אין יום שאין הוא חוזר הביתה עם איזו מילה אנגלית חדשה שלקטה בלי להבין את מובנה. אך יש שם כמה ילדים ישראלים ועם אלה הוא יכול לשחק וזה במקום כלשהו. קשה לתאר מה ההשפעה של מטמורפוזה כזאת על ילד קיבוץ, בעיקר כשעדיין אין הוא מבין את מובנה ומטרתה. עמי אינו מפסיק לדבר על חבריו לקבוצה ועל ברכה, משל היו בשר מבשרו. הוא מתגעגע הרבה. ולא זו בלבד אלא כשהוא מגיע הביתה בארבע והוא נמצא עד ההשכבה במחיצת האחים והחורים ולא עם חבריו - אין הוא מוצא מקומו. רק זה יומיים שלושה שהתחיל לשחק קצת, עד עתה היו צריכים להקדיש לו תשומת לב מתמדת. וכאשר הוא משחק, הרי זה קאו-בואיים ואינדיאנים ושודדים קצת מסיפורים והרבה בהשפעת הטלביזיה. בהתחלה עשה שביתת-רעב ממש (עד שגרעו במלון) עכשיו הוא אוכל ונראה מצויין. אבל בסופו של דבר ילד הוא ילד והוא יתרגל, אלא שלנו תהיה ודאי התעסקות רבה אתו. וזאת בעיקר לטובה משום שאני צריך לנצל כל רגע פנוי ללימודים עם הבנים הגדולים.

אלה התחילו להכנס למסלול תקין. מצד אחד מושכת העיר הגדולה, העולם המשווה, החדש והגדול הזה - מאידך הלימודים ומשטרם עולם חדש שקשה ביותר להקלט בו. עליכם לדעת שהוא נמצא בבית-ספר עירוני רגיל, שעקב קליטתו ילדים רבים מחוץ לארץ מקיים כיתת הכנה מיוחדת להוראת השפה וקצת כדי להרגיל את הילדים לשיגרה של בית-הספר. ובכן, לא רק שאת השפה אינו יודע, אלא אין לו גם המגע עם הילדים הפרסים, הודים, פולנים ומי יודע עוד מאילו ארצות שבכיתה. למזלנו יודעת המחנכת שלו עברית, היתה שנתיים בארץ וזה מקל עליו קצת. שיטת הלימודים די טובה, מלמדים אותם לא רק את השפה, אלא גם חשבון, היסטוריה וכד' באנגלית וזה מאפשר גיוון וגם מרחב יותר גדול של מילים. ודאי שלא קל לו, אבל הוא מתקדם יפה ואני מקווה שלכל המאוחר במחצית השנה יעבירו אותו לכיתה רגילה. בינתיים הוא מפצה עצמו קצת בספורט, סודר לקבוצת כדורגל ובמשחק האחרון הרביץ שני גולים מתוך ארבע ובתחרות השחייה ביום ששי נגד בית ספר אחר לקח מקום ראשון ועוד ועוד.

אברי מפתיע יותר ויותר, או שהוא נשתנה או שאנחנו לא הכרנו אותו קודם. הוא ילד רציני ובעל אופי חזק וטוב. ממש רוצה ללמוד, רעב לדעת. לומד בבית בשקידה רבה, מנגן מידי יום ביומו ומכיוון שכאן מפגרים אחריו בחשבון עוסק בהתנדבות כמה פעמים בשבוע באלגברה לפי הספרים שאלק הכתיב לו. הוא סודר

לכיתה רגילה עם ילדים אנגליים בלבד, תארו לכם את הזינוק הזה לתוך הזרות. ביום הראשון לא הבין אף מילה אחת מכל מה שנאמר שם וגם בימים הבאים זעיר ממעט. אך הוא עמד בזאת יפה מאוד, הייתי אומר מתוך הכרה. עכשיו יש לו כבר כמה ידידים בכיתה, יודע מה למדו ומנסה מאוד להדביק בבית מה שהחסיר שם, דבר שהוא בלתי אפשרי כמובן. זוהי כיתה בגילו אבל כנראה קצת מפגרת ובטוחני שמשידע לדבר את השפה יוכל לעבור לכיתה יותר טובה.

בספורט, הוא כפי שאומרים, מלך. גם הוא לקח מקום ראשון בשחייה, משחק בקבוצה כדור-סל, והמורה שלו להתעמלות מלקק את האצבעות. וספורט, חברים, זה יותר חשוב כאן משקספיר. בזה ודאי ירכוש לו מעמד יותר מאשר בידיעת חשבון עדיפה והוא גם מרגיש זאת. עם החליל שלו עדיין לא התקדמנו, הוראה פרטית אינדיבידואלית יקרה כאן מאוד והמורה שלו למוסיקה, שניצנה אתו כמה פעמים, מנסה להשיג לו סטיפנדיה. אני מקווה מאוד שהיא תצליח בזאת. היא גם רוצה להכניסו לתזמורת הנוער של לונדון, דבר שהוא חשוב בשבילו כי זה בשבת בבוקר, ביום שאין לימודים וזוהי לפחות התעסקות מאורגנת.

בכלל אינני יכול לתאר לכם את הרוח של המורים והתלמידים גם יחד, באיזו מידה הם מוכנים לעזור לזר, באיזו סבלנות ואהדה הם מטפלים בכלם. לעתים אני חושב שקולטי העליה אצלנו היו יכולים ללמוד מהגישה הזאת. אתה ממש מרגיש חיבה מכל אחד וטיפול אינדיבידואלי והכל מאורגן יפה. הם פשוט יודעים, כי עיר מעין זו הקולטת מידי שנה רבבות זרים מכל קצווי תבל חיבת להיות ערוכה לכך. הילדים היו בקו ולצערי אינני מתרשם שהם מתלהבים מהרוח השוררת שם וגם מקבלת הפנים; אבל אולי זה ישתנה קצת, כאשר ידעו את השפה ויוכלו לדבר עם הילדים. אם עד דצמבר ידעו קצת לפטפט, ודאי ילכו למחנה-חורף ושם יתחממו קצת. המראה שאני ראיתי בקו הוא עלוב ביותר, איזה מין נוער משונה, בעל הופעה יותר גלותית משאנחנו הכרנו, אבל אולי טעות בידי שכן אין אני מכיר את הנוער האנגלי בכלל.

ובכן מספיק על הילדים, משהו על עצמנו. טובה היתה כמה ימים חולה בגריפה והיה לכלנו (בעיקר לה) די קשה, אבל שוב היא עומדת על הרגלים וממלאה את תפקידה בזאמנות. עבודה לא חסרה ובכל זאת היינו רוצים שהיא תלך כמה פעמים בשבוע לפני הצהרים (כשכל הגברים מחוץ לבית) לקורס לאנגלית, נתחיל להתעניין בזה השבוע. הבישול הולך כבר, אם כי עוד תמיד יש לה קומפלקסים שכולם עושים לה טובה שאוכלים (האמת היא שאוכלים משום שרעבים...). היא מנסה וגם מצליחה בינתיים לקיים תקציב מדוקדק והאמינו לי כי זה חשוב, כי אפשר לבזבז הכל על המטבח, הכל יקר נורא. עדיין לא ראינו מלבד הצגה של מיוזיקל אחת (לשם הוזמנו על ידי אורח מהארץ) דבר. המחזה הזה הוא על נושא יהודי. א יידישע מאמע ומשפחתה במשך תקופת ה"בליץ" הגרמני. ברור שמראים שהיהודים היו ככל הגויים במצור הזה וכי סופן של היידישע מאמעס להעלם מהאופק ויה לדים אחת-זתם להתבולל ולהתחתן בישואי תערובת וכל זה תוך כדי שירת פזמונים עם לחן של ניגונים ושירי עם יידיש. איזו תערובת משונה, אבל משעשע ובעיקר עם בימוי נפלא. מלבד זאת האיר לכו המזל וכמעט כל יום ראשון האירה גם השמש. כך אפשר לעשות טיולים לשעות רבות עם כל המשפחה. היום היינו לראות את הטואר, טיול של יום שלם. בהנינו והתעייפנו כהוגן.

אני התחלתי בחיי סטודנט ממש רק בראשית השבוע שעבר אבל אני טובל בהם כבר עד לצואר. היו בירורים רבים לאיזה קורס להכניס אותי, בסוף אחרי שרוא-יינתי על ידי כמה פרופסורים, סיכמה הועדה שלהם שאני יכול להתקבל בבית-ספר של גומרי מכללות שעושים לימוד השלמה כאן. לזה שני יתרונות: קודם כל שכר הלימוד יותר זול בהרבה, שנית אתה הרבה יותר חופשי בבחירת הנושאים ובהשתתפות בכיתות ובסמינרים השונים. ישנו מורה אחד שהוא ממונה עלי ותחת הדרכתו אני צריך לעבוד. המענין הוא שהמורה הזה מכירו השוב של... מוקו. זה יהודי צ'כי שהיה במאוריציוס, אחר כך נקלע לכאן, למד כאן ובעשה מומחה באופרשן רסרץ' ותכנון ליניארי. בכלל ישפה מורים רבים יהודים פליטים ובני פליטים מגרמניה, הונגריה ומי יודע עוד מאילו ארצות. ותלמידים באמת מכל העולם, אני מעריך שכשליש כוששים. עדיין לא עשיתי הכרות עם אף אחד מהקולגים, אבל במשך הזמן זה עלול להיות די מענין. בינתיים יש לי צרות אחרות. ההרצאות קשות ביותר, דורשות פשוט בסיס מדעי יותר טוב ויותר רחב, כי בכל זאת הלימודים מבוססים על תיאוריה ולא על המעשה. אני יושב הרבה עד לשעות הקטנות ומנסה ללמוד ואין זה קל. גם לזאת צריך להתרגל.

הנושאים המרכזיים שבחרתי לעצמי הם מסביב לכלכלה תעשייתית עם חץ על מנהל ותיכנון. בתוך המבחר העצום נדמה לי בסתבכתי קצת, המדריך שלי (אגב שמו דר. מורטון) אומר שלקחתי יותר מדי, אבל אם אראה שלא אוכל להספיק אוכל תמיד לקצץ כמה שיעורים. הצרה היא שהעריכים תפוסים כמעט בשלמותם עם הבנים, בדרך כלל לומדים עם יובל עד תשע או תשע וחצי ואחר כך עם אברי עד 11 או 11 וחצי - ואז כבר לא נשארות שעות רבות. למזלי לא צריך לקום לפני שמונה.

עם כל זאת מענין עד למאור מה נעשה בבית, עכשיו לפחות מקבלים יום יום
(באיחוד של יום בלבד!) את על המשמר - אבל היה רצוי כי תכתבו ותכתבו. איך
בגמרו המינויים, איך מתקדמת הבנייה, איך הילדים הקטנים והגדולים, ובכלל
קצת רכילות.

אני שולח שני העתקים ממכתב זה, העתק אחד מיועד למשה, דן וסביבה זו,
השני לאפרא, שמעונקה וסביבתם. היו שלום וד"ש לכלם,

שלכם

משה א.

לחיה וחנה שלום רב!

את הבטחתכם אינכם מקיימים. אנחנו מקבלים הרבה דואר רק מכם לא כלום.
האם אין לכם רגע זמן? בקשה - תכתבו לי!

מה שלומכם ומה עושים הילדים, האם כולם בריאים?

ד"ש לבבית לכן וגם לדן ומשה וסבתא.

שלכם טובה.

לכתב לב אלקו

במאקו, 4.10.62

שלום רב לביתינו!

לצערי אצטרך הפעם לאכזב אתכם - ובמקום מכתב מפורט, אשר שוב אקטואלי
ביותר - אכתוב היום רק כמה שורות. הסיבה היא פשוטה: מאז חזרנו מהחופש,
משום-מה "לא הולך" לי. תוקפים אותי כל מיני וירוסים משונים וכבר בפעם
השניה בזקקתי למיטה - ואין כח אפילו לקריאה. אינני יודע מה הדבר, וגרוע
מזה - שגם הרופא אינו יודע.

אך אם אין באפשרותי לכתוב מכתב מפורט יותר - מרגיש אני בכל זאת את
החובה להודות לכל הקיבוץ על האירוח הנפלא שזכו בו הילדים. הרגשנו ממכתביהם
וגם ממכתבי החברים, שהם הרגישו את עצמם בבית ואנו מאושרים שיכולנו לאפשר
להם חופש זה - לאחר שנה קשה למדי. אך בעיקר עכשיו, אחרי שובם - רואים אנו,
מה טוב היה להם, באיזו קבלת פנים חמה הם זכו ומצד כולם - ועל כך מודים
אנו מקרב לב. תודה למטפלות ולמחנכות, לעובדי המטבח, למוסדות, לחברים
ולשכנים - ובראש וראשונה לאביבה, אשר דאגה להם כאמא - ואולי יותר מזה.

טוב לדעת - ובעיקר במרחק כזה - שיש בית חם ודואג, ועל כך נתונה לכלם
תודתנו. תודה גם עבור כל התשורות והמתנות. כמוכן הברכות הרבות לראש השנה.

ובקרב אכתוב שוב בפרוטרוט על הכל.

ברכות

תמר ורפי

על נכס ציבור

והטיפול בעדה

היה היר זמנים, שהיינו עניים בנכסי ציבור. דאגנו בראש וראשונה לחבר, לפרט, לשיכון, דאגנו לשיכון הילד, לשיכון ההורים.

ההכרה להשלים את החסר גמ'ה בקרבנו זה מזמן וכעת הנו רואים כיצד נכסי ציבור הולכים ונבנים, או שהם מושלמים ומקבלים את צורתם הסופית המושלמת.

חייבים הנו לתת את דעתנו, מה יהיה הטיפול בהם לאורך שנים, כיצד נכסי ציבור אלה יהפכו לערכי ציבור, וכיצד נשמור עליהם לטובת הציבור, כיצד נבטיח החזקה יעילה וכיצד נפיק מהם את מקסימום התועלת.

ברצוני למנות את שלושת הנכסים הקיימים: (1) בריכת השחיה; (2) מגרש הספורט; (3) המועדון לחבר; ולהתעכב על הבעיות הספציפיות של כל אחד מהם.

(1) בריכת השחיה: הנסיון של חמש שנים מספיק על מנת לקבוע לעצמנו כללים לעתיד לבוא. מחזה זה הולך ונשנה כל שנה. עם בוא האביב מתחילים הדיונים והויכוחים סביב לבריכה: הטיפול, החזקה, ההפעלה, הפקוח, הנקיון וכו'. הגיע הזמן שחבר אחד יראה זאת כתפקידו ולא לשנה אחת אלא לפחות ל 4-5 שנים. יש לדאוג לכך בקביעות. חייב להיות איש אשר יקבל את הזמן הדרוש מסידור העבודה, לטפול בעונה ובהכנות כי אחרת הנו עדים לכך שהבריכה לא נפתחת בזמן, לא מוכנה כראוי, המים לא נקיים די צרכם, הנקיון לא נשמר, ימי השימוש בעונה הולכים ומצטמצמים, הדשאים הולכים ונהרסים, המצב ההיגייני בביתנים חמור, הגישה לבריכה לא הושלמה, מצב הבטיחות לא מספק - הרי זה רק מקרה שלא קרה לנו אסון - ועוד ועוד. בכל הקבוצים קיימת עובת קבועה וברורה מטעם סידור העבודה הדואגת את כל הדאגות הקטנות כגדולות.

לא קיים אצלנו מונע תקציבי אשר צריך להפריע להכשיר את הבריכה - לשימוש נאה, מועיל ומרענן לכל העונה. הבעיה היא ארגונית גרידא - ואין יותר מקום לטיפול הזמני, המתחלף, החלקי - יש לעבור לדפוסים ארגוניים קבועים.

אבל לא די בזה!

לא מספיק שינוי ארגוני, בדאגה הטכנית לבריכה. מחוייבים אנו במדיניות ובתכנית ספורטיבית, לפתוח וטפוח הספורט, זה של שחיה בקרבנו - בקרב כל שכבות האוכלוסיה, צעירים כמבוגרים.

מן הראוי הוא שיקומו חברים שאחד-שניים, ובצרוף חברים מן השכבות הצעירות (אלונים, נרקיס, נבטים ושבלים) לקבל על עצמם דאגה זו, אם לא לנצח, הרי לפחות ל 4-5 שנים הבאות. האם לא מקובל הדבר שבכל כפר ועיר, בכל יישוב בעולם שיהיו כמה "משוגעים" לטיפול וטיפול בספורט המים על כל מתקניו?

(2) מגרש הספורט - המגרש קיים, האמפיתיאטרון נמצא בשלב השלמתו, הסביבה תשופר, כביש הגישה אליו יושלם ומה עוד יחסר על מנת למלא תוכן, על מנת להבטיח כי יהיה שוקק חיים ואימונים לרוב האוכלוסיה, לגבי בתי הספר בבית, במוסד, חברות הנוער, השלמות, בנים ועוד, הרי גם פה אותו הדיון, חסר הנושא האנושי לטיפול הספורט ורוח הספורט, (לאו דוקא צעקות ושאגות ספורטיביות).

הנושא חייב להיות מורכב מכל שכבות האוכלוסיה, ותלוי הדבר באיש אחד בלבד, חבר מוגר אשר ידע ללכד סביבו חבר אנשים צעירים מן השכבות הצעירות.

(3) מועדון לחבר - אין זה כבר חלום, יעברו עוד 6-7 חודשים - ונגיע לחנוכתו. בתקופה הזו של הבניה עוד נשתדל ללמוד מן האחרים, מהנסיון של הקיבוצים האחרים בטיפול בנכסי ציבור כגון זה. הוועדה שמעה הצעות ארכיטקטים, בקרה בקיבוצים אחרים בהם קיים מועדון מסוג זה (קבוץ דן, אילון, עין דור, ברעם) ובמשיך ללמוד וללמוד.

אבל ברור כשמש דבר אחד: חייבת לקום כתובת ברורה, חברה אשר תוכל להכניס לתלם את חיי המועדון, החברה העובדת בשכר, מספר השעות הדרוש, והנה אחראית לכל הארועים שבמועדון במשך כל השעות שהנו פתוח.

אין המועדון פתוח בכל שעות היום, ולא בכל ימות השבוע, אין הוא פתוח לכל האוכלוסיה אלא לחברים בלבד (לא לילדים מתחת לגיל 15-16, לא לזמניים וכו').